

торбата, нѣщо му зашава подъ мишцитѣ, по гърдитѣ, пълзи му по гърба и го хапе. Рече глупчо да снесе торбата, че да се съблече да види кой го гъделичка, — и се разтреперва. Изпуща торбата. А изъ нея като се разпълзѣли едни мѣнички, пѣргави, разсърдени човѣчета, че като кривнали калпацитѣ, като затропали съ дебелитѣ копѣнчета намѣсто крака, като го напълзѣли отвсѣкжде — зъзне та премира отъ страхъ глупчо — какво сложи въ торбата, пѣкъ какво излѣзе! . . .

И Перчо, както си измисля това, кажи-речи, че го вижда. Ей ги нѣ, подсмиватъ се презъ прозореча десетина хитри очи. Блещатъ се. Копѣнчета вмѣсто крака подскачатъ по полянката. Сжщо хора на кокили, мѣнички, пѣргави, разсърдени човѣчета припкатъ къмъ него и вече не се подсмиватъ, а почватъ да му се заканватъ. . . Леле-е-е! . . .

— Ами ако е вѣрно? — настрѣхва Перчо и му се завива свѣтъ. Той стои замаенъ предъ голѣмия прозорецъ на новата книжарница, не може да се окопити и се чуди и мае: — Азъ ли, или Койчо бѣхме изпратени? А? Кой бе, азъ ли, или Койчо?

Симеонъ Андреевъ

ЮНАКЪ КОСЪ

По лозитѣ гроздъ до гроздъ,
по липитѣ косъ до косъ.
Косъ старъ пилцитѣ си води,
сладко грозде съ тѣхъ да зоби.
Мѣдро дума косътъ старъ:
— „Тука има зълъ пѣдаръ —
съ дълга пушка съ сто куршума,
мѣри презъ най-гжста шума.
Щомъ ѣ чуete гласа,
дигайте се въ небеса!
А зачуйте ли Лиляна —
дѣщерята на ступана,
като бумка тенекето —
да не трепва вамъ сѣрдцето!“
Мѣдро свѣрши старий косъ
и кацна на сладъкъ гроздъ.
Но. . . въ мигъ бумна тенекето
и той прѣпна къмъ небето!

Драго Поповъ